

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

КУШНАРЬОВА ВІКТОРІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА

ПУБЛІЧНА СЛУЖБА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

Миколаїв – 2019

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність обраної теми. Розвиток України, як незалежної та суверенної держави, вимагає ефективного й злагодженого функціонування усіх без виключення державних інститутів. Насамперед, публічна служба виступає комплексним соціально-правовим інструментом для досягнення широкого спектру цілей. До того ж вона не лише спрямована на реалізацію прав і свобод людини у межах держави, але й має на меті практично втілити, покладені на державні і муніципальні органи влади, завдання. Успішність функціонування публічної служби залежить від цілої низки умов, зокрема ефективності професійної діяльності службовців та ефективності, узгодженості та продуманості нормативно-правової бази, якою вони послуговуються.

Впродовж всього періоду незалежності перед Україною постає радикальна потреба побудови успішної та дієвої публічної служби. Оскільки успадкована від СРСР система державного управління виявилась абсолютно неспроможною реалізовувати свої функції в умовах ринкової економіки. Ще більш гостро дана проблема виокремилась у контексті асоціації з Європейським Союзом (далі – ЄС) та потреби впровадження європейських стандартів публічної служби у недосконалу вітчизняну модель.

Таким чином, реформування публічної служби завжди залишалось одним із пріоритетних завдань для влади, однак постійно на його шляху траплялось багато перепон і труднощів. Трансформація публічної служби вимагає не лише ефективних практичних рішень, але й передбачає вирішення низки важливих теоретичних питань. Зокрема, чіткого визначення сутності поняття публічна служба, її ознак, структури та історичних етапів становлення. Це пов'язано з тим, що глибинне розуміння сучасних процесів виступає неодмінною умовою для побудови ефективної моделі публічної служби, що сприятиме загальному зміцненню України.

Аналіз останніх досліджень та наукових праць. На законодавчому рівні теоретичним підґрунтям для розуміння поняття публічна служба стало наведене у Кодексі адміністративного судочинства визначення. У науковій літературі визначенню цього поняття також приділяється значний інтерес, зокрема, у роботах Н. Янюк, Ю. Панейка, О. Петришина [59, 60, 105]. Різні підходи до виділення ознак публічної служби знаходимо у працях Л. Біла-Тіунової, Н. Рунова, В. Авер'янова, Р. Ботвінова, С. Дубенко, В. Коваленко, О. Оболенського, О. Петренко та ін [1, 2, 7, 59]. Одним із найбільш дискусійних питань теми залишається визначення структури публічної служби, з даного питання знаходимо надзвичайно багато різноманітних думок та підходів. Прихильники інституційного підходу до визначення структури публічної служби, зокрема В. Тимошук, А. Школик та А. Ющук та ін., наполягають на віднесенні сюди всіх без виключення службовців, що забезпечують реалізацію публічних функцій. Натомість, низка інших науковців дотримується функціонального підходу і розглядає в її межах значно ширше коло суб'єктів [81, 88].

Загальні історичні аспекти розвитку публічної служби та більш детальний розгляд особливостей її реформування в різні часи розглядають А. Авер'янов, Г. Атаманчук, В. Д. Бакуменко, Д. Бахрах, Ю. Битяк, В. Гаращук, Л. Гогіна, В. Захарченко, Ю. Ковбасюк, Ю. Колобов, С. Кравченко, К. Линьов, В. Малиновський, М. Міховська, Н. Гончарук, В. Цветкова, Є. Чорнорог та ін. Моделі побудови державної служби в Україні стави об'єктом вивчення для Є. Грайнер, Д. Іманбердієва, О. Оболенського, В. Бакуменка, В. Дзюндзюк,

О. Левченко, Л. Прокопенка, А. Рачинського та ін. Практичні напрацювання щодо актуальних напрямків трансформування публічної служби України знаходимо у роботах вітчизняних науковців Т. Божидарнік, Н. Василик, О. Вартанова, О. Кузьміна, В. Козак, І. Лазарева, О. Макаренко, О. Продіус та ін [1, 2, 11–13, 45, 48, 50, 51, 58, 88, 89].

Проблема впровадження електронного урядування особливо активно обговорюється в останні роки. Напрацювання з даної теми знаходимо у роботах І. Агамірзян, Л. Гапєєва, О. Голубовського, М. Демкова, О. Дніпрова, Д. Дубова, О. Мітченко та ін. У контексті сучасного впровадження електронного адміністрування в Україні особливого інтересу набули дослідження цього явища на прикладі країн, де воно успішно функціонує – Естонії (О. Баранов, А. Камінський, Н. Миряк), Канади (В. Голік, А. Зелений, О. Андрєєва, Т. Луцан, К. Синицький, М. Міхальова, Я. Олійник та ін.), Німеччині (О. Андрєєва, С. Ромашко, О. Орлов, Ю. Черней), Великобританії (А. Серенко, І. Шевчук та ін.) тощо [11, 58, 81].

Загалом, на сьогодні можемо спостерігати значний інтерес науковців до проблеми публічної служби в цілому. Як наслідок, у науковій літературі значна увага приділяється теоретичним аспектам публічної служби, варіативним підходам до визначення цього поняття, його структури і ознак. Поряд із цим, надзвичайно великий інтерес з боку дослідників викликають питання, що пов'язані із потребою реформування системи публічної служби в Україні в умовах ринкової економіки та асоціації з ЄС. Зважаючи на значущість цього в контексті сталого розвитку країни можемо дійти висновку, що дане питання є надзвичайно важливим і потребує подальшого обговорення.

Мета дослідження: розглянути особливості публічної служби України в умовах євроінтеграції

Об'єкт дослідження: публічна служба України.

Предмет дослідження: сучасні особливості публічної служби України в умовах євроінтеграції.

Завдання дослідження:

- розглянути сучасні підходи на визначення поняття публічна служба, його ознаки та структуру;
- розглянути історичні особливості побудови системи публічної служби України;
- розглянути сучасні напрями реформування та нормативно-правову базу публічної служби України в контексті євроінтеграції;
- проаналізувати процес впровадження електронного врядування в Україні;
- розглянути сучасний стан порталів адміністративних послуг в Україні.

Методи дослідження: основу роботи становлять наукові праці, підручники та посібники з політології та публічного управління закордонних і вітчизняних дослідників та науковців.

У науковому дослідженні було використано наступні методи:

- теоретичний на описовий: аналіз і узагальнення наукової і методичної літератури;
- емпіричний: цілеспрямоване дослідження й аналіз сучасних напрямків реформування публічної служби України в контексті євроінтеграції.

Наукова новизна: дослідження в межах магістерської роботи є комплексним підходом до розгляду проблеми публічної служби в Україні у сучасному та історичному аспектах. Отримані результати ілюструють сучасний стан питання та спираються на найновіші відомості з теми.

Теоретичне та практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що вони можуть стати основою для більш повного, всеосяжного наукового дослідження проблем публічної служби України та бути використаними у навчально-методичному процесі для формування навчальних матеріалів.

Обсяг та структура. Робота складається зі списку умовних скорочень, вступу, 3 розділів, 8 підрозділів, висновків, списку використаних джерел на 115 позицій, містить 3 зображення та 4 таблиць. Загальний обсяг роботи складає 81 сторінку (без плану, списку умовних скорочень, вступу та списку використаних джерел).

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовано актуальність теми, сформульовано мету та основні завдання, об'єкт і предмет, методи дослідження, висвітлено наукову новизну і практичне значення виконаної роботи.

У **першому розділі** «Публічна служба після проголошення незалежності України» охарактеризовано проблематику та джерельну базу дослідження публічної служби в Україні.

Підрозділ 1.1. «Поняття публічної служби та основні підходи до її класифікації» присвячений аналізу стану наукової розробки терміну «публічна служба» у вітчизняній науці.

Важливою групою джерел для написання магістерської роботи є напрацювання (А. Авер'янов, Г. Атаманчук, О. Оболенський, В. Д. Бакуменко, Д. Бахрах, Ю. Битяк, В. Гаращук, Л. Гогіна, В. Захарченко, Ю. Ковбасюк, Ю. Колобов, С. Кравченко, К. Линьов, В. Малиновський, М. Міховська, Н. Гончарук, В. Цветкова, Є. Чорнорог та інші), а також закони України, укази Президента, постанови Кабінету Міністрів, моніторинги впровадження інструментів електронного врядування на різних рівнях та програмні документи підтримки вдосконалення врядування та менеджменту, на прикладі SIGMA.

Розгорнуту класифікацію публічної служби пропонує О. Ю. Оболенський [58, С. 319-320]. На його думку, публічна служба поділяється на дві великі гілки – державна і муніципальна служба (рис. 1.1).

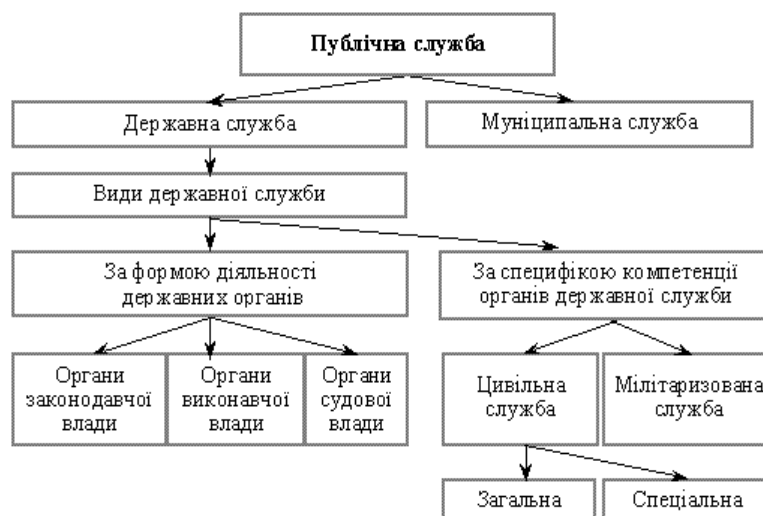

Рис. 1.1. Структура і різновиди публічної служби України

У висновках зазначено, що публічна служба – це нейтральна у політичному відношенні, професійна і результативна служба спрямована на задоволення публічних інтересів в органах публічної влади. В умовах сьогодення розвиток системи публічної служби має важливе значення для забезпечення сталого розвитку країни та інтеграції з країнами Європейського Союзу та Північноатлантичного Альянсу.

У підрозділі 1.2. «Історичні свідчення щодо появи публічної служби України» зроблено акцент на нерозривності вітчизняного розвитку публічної служби та становлення незалежності й самостійності України.

Зазначено п'ять послідовних етапів процесу розгортання публічної служби: I – 1991–1999 рр., II – 2000–2004 рр., III – 2005–2010 рр., IV – 2011–2014 рр., V – з 2015 р. і до наших днів. На кожному з них відбувались важливі зміни та трансформації публічної служби. В наш час відбуваються активні процеси реформування органів державної служби. Це обумовлено потребою перебудови отриманих від СРСР структур у сучасні, наближені до європейських стандартів адміністрування органи публічної влади.

Висновки до розділу: на законодавчому рівні публічна служба визначається як «діяльність на державних політичних посадах, професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, альтернативна (невійськова) служба, дипломатична служба, інша державна служба, служба в органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування». Публічна характеризується особливими ознаками й має свою структуру. Найбільш широко використовується запропонована О. Оболенським класифікація, за якою публічна служба поділяється на дві великі гілки – державна і муніципальна служба, в межах кожної з них виділяють більш дрібні елементи з чітко окресленими функціями й характером діяльності. Державна служба є різновидом публічної служби, що є офіційною діяльністю від імені держави. Її метою виступає задоволення загальносуспільних та публічних інтересів, а також інтересів окремих спільнот і громад. Публічна служба в цілому визначає характер і спосіб діяльності людей, тобто особливості суспільного розподілу праці та знаходить своє практичне відображення у професійній діяльності державних службовців. Історія публічної служби України нерозривно пов'язана з становленням самостійної та незалежної держави.

У другому розділі «Співпраця України з ЄС та підписання Угоди про асоціацію» визначено основні напрямки реформування державного управління.

У підрозділі 2.1. «Нормативно-правова база реформування публічної служби відповідно до підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС» зазначено цілу низку нормативно-правових актів, які були впроваджені, починаючи з 2014 р., зокрема, Програму діяльності Кабінету міністрів України, Стратегію сталого розвитку «Україна 2020», Стратегію реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 р., план заходів стосовно реалізації останньої, а також Закони України «Про запобігання корупції», «Про очищення влади», «Про державну службу».

Стратегія реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні в період до 2017 р. та план її реалізації схвалені у березні 2015 р. Розпорядженням Кабінету міністрів України. На врегулювання цілої низки проблемних питань було розроблено нову редакцію Закону «Про державну службу», у якому було передбачено усі напрямки згаданої вище концепції. Зокрема, окремі статті закону було

присвячено створенню рівного доступу громадян до державної служби, створення нової, більш прозорої системи прийняття на роботу в органи публічної служби, поліпшення іміджу посадовців, узгодження процесу проходження державної служби у відповідності до європейських засад тощо. Загалом, положення Закону та інших нормативно-правових актів спрямовані на забезпечення ефективного досягнення напрямків реформування державної служби.

У підрозділі 2.2. «Механізми реформування публічної служби України після підписання Угоди з ЄС» розглянуто деякі особливості побудови політики країн-членів ЄС з даного питання. Розвиток політики ЄС щодо державного управління виступає лише проміжним результатом низки спрямованих заходів щодо розробки і втілення в життя різних політичних дій у численних секторах публічного управління. При цьому владні повноваження у сфері державного управління відсутні. Проте, в межах ЄС діють заходи, які виказують безпосередній чи опосередкований вплив на політичні процеси і рішення усіх держав-членів. Водночас відсутні юридичні підстави для запровадження загальних правових норм, але існує загальна система юридичних підстав, через які запроваджуються загальні для ЄС принципи адміністрації державного управління. Вони є обов'язковими для всіх країн-членів і мають виконуватись ними незалежно від особливостей організації системи державного управління кожної з них. У всіх країн-членів ЄС регулюючі принципи закріплені в положеннях конституцій.

Отже, законодавство та політики ЄС виказують неабиякий вплив на становлення адміністративного права і окремих адміністративних структур усіх його членів. Більшість сфер державного управління країн-членів перебувають під впливом загального права ЄС. Усе це призвело до утворення Європейського адміністративного простору (European Administrative Space), що зачіпає проблему інституційних рамок, процесів, загальних адміністративних стандартів й принципів діяльності публічної служби. Європейський адміністративний простір (далі – ЄАП) побудований із спільних для всіх країн-членів стандартів управління.

Висновки до розділу: можна виділити шість основних напрямків реформування системи державного управління України в рамках впровадження принципів публічної адміністрації SIGMA:

I – Реформування державного управління (Ключова вимога: створити керівництво реформою державного управління, та створити стратегічні рамки, що складатимуть основу для реалізації заходів з реформування, які мають чіткі пріоритети і послідовність, узгоджені з фінансовими можливостями Уряду);

II – Розвиток координації державної політики (Ключова вимога: центр урядових інституцій виконує усі функції, критично необхідні для добре організованої, узгодженої та компетентної системи здійснення державної політики);

III – Державна служба і управління людськими ресурсами (Ключова вимога: чітко визначена сфера державної служби, що на практиці означає створення політико-правових меж та інституційної структури);

IV – Підзвітність (Ключова вимога: втілити відповідні механізми підзвітності органів державного управління);

V – Надання послуг (Ключова вимога: адміністрація має орієнтуватись на громадян і має забезпечити якість і доступність державних послуг);

VI – Управління державними фінансами (Ключова вимога: формування бюджету в межах загальної багаторічної структури і на основі прозорих правових положень шляхом забезпечення балансу у питаннях загального урядового бюджету та співвідношення боргу до валового внутрішнього продукту).

У третьому розділі *«Перші кроки імплементації європейських стандартів в публічну службу та адміністрування України»* представлено найбільш наочний приклад змін в публічному управлінні на рівні ефективності, доступності, прозорості та повсякденного використання. Це – впровадження електронного врядування в Україні.

У підрозділі 3.1. *«Загальні засади впровадження електронного врядування в Україні»* були широко використанні напрацювання з даної теми у роботах І. Агамірзяна, Л. Гапєєва, М. Демкова, О. Дніпрова, Д. Дубова та ін. У контексті сучасного впровадження електронного адміністрування в Україні особливого інтересу набули дослідження цього явища на прикладі країн, де воно успішно функціонує – зокрема, Естонії (О. Баранов, А. Камінський, Н. Миряк), Канади (В. Голік, А. Зелений, О. Андрєєва, Т. Лушан, К. Синицький, М. Міхальова, Я. Олійник та ін.), Німеччини (О. Андрєєва, С. Ромашко, О. Орлов, Ю. Черней), Великобританії (А. Серенок, І. Шевчук та ін.) та ін.

Також надається трактування поняття електронного врядування наведено у Розпорядженні Кабінету Міністрів України від грудня 2010 р.: «Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян».

Загалом, розвиток електронного урядування в Україні перебуває на початкових етапах, однак, безсумнівно, залишається надзвичайно важливим для сталого функціонування України. Позитивні сторони процесу безпосередньо пов'язані з тим, що на сьогодні вже почато формування нормативно-правової бази, до якої належать розпорядження і постанови Кабінету Міністрів, Укази Президента та низка галузевих нормативно-правових документів.

У підрозділі 3.2. *«Функціонування електронних порталів адміністративних послуг в Україні»* звернено увагу на вже існуючі приклади впровадження електронних послуг.

Терміну «електронна послуга» у нормативно-правовому полі України вперше дається визначення у Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні. Тут він вживається у такому значенні – «послуга, надана громадянам та організаціям в електронному вигляді за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій». До електронних послуг на сьогодні відносять наступні: усі без виключення електронні адміністративні послуги; оплату комунальних послуг за допомогою онлайн-сервісів (в тому числі онлайн-банкінгу), власне Інтернет, інтернет-банкінги та інтернет-страхування, придбання квитків на всі види транспорту через Інтернет-мережу, придбання товарів на інтернет-майданчиках, онлайн-записи у дитячий садок, на прийом до лікаря чи іншого фахівця, електронну чергу. Центри надання адміністративних послуг уможливають здійснення адміністративних послуг онлайн та оффлайн через особисте відвідування інфо-терміналів. Станом на середину 2018 р. соціологічними опитуваннями населення виявлено, що 33% громадян України вже встигли скористатись наданими бізнес-структурами електронними послугами. Поряд із тим 96% населення нашої держави ще

ніколи не користувалися електронними адміністративними послугами, що надають державні структури.

У підрозділі 3.3. «Основні проблеми та перспективи розвитку електронного урядування в Україні» здійснено аналіз стану електронних послуг сьогодні та певне прогнозування на майбутнє.

Розвиток електронного урядування в Україні в найближчі роки передбачений відповідними нормативно-правовими актами, а саме Стратегією сталого розвитку «Україна–2020» та Стратегією реформування державного управління України на 2016–2020 рр. У них зазначається, що розвиток електронного урядування є одним із пріоритетних напрямів реформування системи державного управління в нашій країні [90].

Серед завдань реформи державного управління заплановано реалізувати до 2020 р. такі:

- завершити перехід органів виконавчої влади на електронний документообіг та провести їх інтеграцію у систему електронної співпраці органів виконавчої гілки влади (включно з усіма центральними, та 80 % місцевих органів виконавчої влади);
- створити та вдосконалити відкриті державні реєстри;
- перевести надання адміністративних послуг у електронну площину;
- сприяти розвитку відкритих даних.

Однак, поряд із вдосконаленням нормативно-правової бази електронного урядування існує ціла низка проблем на шляху його впровадження, серед яких можна виділити правові, організаційні та матеріально-технічні. Підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом вимагає підняття загального рівня якості надання адміністративних послуг до високих міжнародних стандартів. Зважаючи на це, дана тематика знаходить активне відображення у наукових працях українських дослідників. Аналізу правового підґрунтя електронного надання адміністративних послуг присвячені роботи В. Авер'янова, В. Афанасьєва, О. Дембіцької, В. Тимощука та ін.. Розвиток використання інформаційних технологій у сфері публічної служби розглядається Н. Грицяк, В. Бакуменко, І. Клименко та ін.

Висновки до розділу: в межах реалізації Угоди про асоціацію з Європейським Союзом Україна повинна забезпечити всі необхідні умови для комплексного розвитку електронних послуг у відповідності до європейських стандартів. Починаючи з 2016 р. за ініціативи Міністерства економічного розвитку та торгівлі розпочав свою роботу Єдиний державний портал адміністративних послуг. Механізм отримання адміністративних послуг за допомогою ЄДАП – досить простий і зрозумілий. Загалом у ЄДАП можна виділити двадцять п'ять систематизованих тематик, за якими можна отримати електронні адміністративні послуги. З них тринадцять розраховані на роботу із заявниками-громадянами, а дванадцять – із представниками бізнесу. Додатково через портал можна отримати близько сімдесяти шести послуг центральних органів виконавчої гілки влади. Законом в Україні, надання електронних адміністративних послуг буде здійснюватись лише через один ресурс – Єдиний державний портал адміністративних послуг. Однак, це положення досі не реалізоване повною мірою. Серед інших порталів надання електронних адміністративних послуг можна виділити такі: Он-лай будинок юстиції (надає доступ до інформації тринадцяти державних реєстрів), портал Електронні послуги,

що перебуває під юрисдикцією Державної фіскальної служби України, електронний ресурс Держгеокадастр (надає можливість отримати послуги пов'язані із землекористуванням), Портал державних послуг iGov.org.ua. На сьогодні створено спеціальні сервіси для отримання електронних адміністративних послуг на регіональному рівні, зокрема, це стосується Дніпровської, Івано-франківської та Волинської областей.

Як зазначають дослідники, європейський досвід впровадження електронного адміністрування показує, що серед громадян особливою популярністю користуються єдині державні сервіси для отримання електронних послуг. Щодо можливості надання транскордонних послуг в Україні, то вона поки залишається в перспективі, оскільки не має жодних правових підвалин. Однак, розвиток у цьому напрямку передбачений Угодою про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

ВИСНОВКИ

Тривалий період історії незалежної України термін «публічної служба» взагалі не мав закріпленого на законодавчому рівні визначення і часто використовувався, як синонім термінів «державна служба», «служба в органах місцевого самоврядування» тощо. На сьогодні у Кодексі адміністративного судочинства публічна служба визначається, як «діяльність на державних політичних посадах, професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, альтернативна (невійськова) служба, дипломатична служба, інша державна служба, служба в органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування». Тривала відсутність у нормативно-правовому полі чіткого визначення ускладнювала використання понятійного апарату. Публічна служба визначає характер і спосіб діяльності людей, тобто детермінує особливості суспільного розподілу праці та знаходить своє практичне відображення у професійній діяльності державних службовців. Публічна служба характеризується певними *ознаками*, серед яких наступні: виконання службовцями своїх професійних обов'язків на постійній та професійній основі; перебування на посадах у структурах публічної влади; побудова правових відносин на основі нормативно-правової бази про державну службу та службу в органах місцевого самоврядування; спрямованість професійної діяльності осіб задіяних у роботі органів публічної влади на задоволення публічних інтересів (Кодекс адміністративного судочинства).

Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом передбачає низку заходів, що спрямовуються на реформування державного управління за дев'ятьма основними напрямками: 1) створення умов рівного доступу громадян до державної служби та вироблення механізмів антикорупційної роботи; 2) посилення персональної відповідальності державних службовців; 3) створення ефективної системи підзвітності державних органів через залучення фахівців з різних сфер; 4) забезпечення політичної незаангажованості державних службовців; 5) забезпечення політичної нейтральності органів державного управління через чітке розмежування політичних та адміністративних посад; 6) запровадження заходів щодо ефективного управління кадровими ресурсами в межах публічної служби в цілому; 7) створення більш досконалої та продуманої схеми проходження державної служби; 8) створення ефективної системи підвищення кваліфікації державних службовців; 9) становлення прозорої схеми оплати праці у сфері публічної служби, в тому числі уніфікованого підходу до вирахування посадового окладу.

Для досягнення поставлених завдань розпочато створення законодавчої основи реформування державної служби. Перші кроки у цьому напрямку розпочато в кінці 2014 р. під час підписання коаліційної угоди. На початку 2015 р. підписано указ Президента «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020». Серед інших основних документів слід відзначити нову редакцію Закону «Про державну службу», Закону «Про очищення влади», нову редакцію Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» та ін.

Електронне урядування є один із найбільш прогресивних шляхів розвитку системи публічної служби. На законодавчому рівні це поняття закріплене у Розпорядженні Кабінету Міністрів України від грудня 2010 р.. Відповідно, «Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян». В межах втілення Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом наша держава повинна забезпечити всі необхідні умови для комплексного розвитку електронних послуг у відповідності до європейських стандартів.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ

1. Кушнарєва В. О. Публічна служба України в умовах євроінтеграції / М. О. Багмет // Ольвійський форум-2019: стратегії країн Причорноморського регіону в геополітичному просторі

АНОТАЦІЯ

до магістерської роботи «Публічна служба України в умовах євроінтеграції»

Магістрантка: Кушнарєва Вікторія Олександрівна

Керівник: доктор іст. наук, професор Багмет Михайло Олександрович

Вже не перший рік Україна та її суспільство перебувають у русі змін, що скеровані євроінтеграційними процесами. Так, зовсім не помилково стверджувати, що найбільше значення вони мають для фундаменту нашої країни, а саме – інституту державної служби. Тому дана магістерська робота присвячена розвитку публічної служби України в умовах євроінтеграції.

Нами було розкрито низку актуальних питань. Багато уваги присвячено розвитку публічної служби України та тому, як співпраця України з ЄС та підписання Угоди про асоціацію вплинули та впливатимуть на інститут публічної служби загалом. Також було обгрунтовано доцільність впровадження електронного врядування в Україні на шляху до виконання вимог ЄС щодо реорганізації основних державних інституцій.

Як висновок хотілося б зазначити, що реформування публічної служби в цілому та всіх її складових має бути одним із першочергових завдань для держави у найближчі роки, адже саме це є одним із ключових моментів успішного виконання умов Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і сприятиме сталому розвитку нашої держави.

Ключові слова: публічна служба, публічне управління, євроінтеграція, Європейський Союз, реформи, електронне врядування.

ABSTRACT

of the Master's thesis "The Public Service Of Ukraine In Terms Of European Integration"

Undergraduate: Kushnarova Viktoriia

Academic supervisor: PhD in History of Science, Professor Mykhailo Bagmet

For some years Ukraine and its society have been in the movement of different reforms directed by the processes of European integration. So, it wouldn't be a mistake to suggest these changes to be of the greatest importance for the base of the state, that is the institution of public service. That is why the development of public service of Ukraine in terms of European integration is the main question of this Master's thesis.

The development of Ukraine as an independent and sovereign state requires the effective and united functioning of all state institutions without exception. First of all, public service is an integrated social and legal instrument to achieve a wide range of goals. Moreover, public service is aimed at the realization of human rights and freedoms within the state. It also embodies the tasks entrusted to state and municipal authorities on practice. The success of public service depends on a number of conditions, in particular, the effectiveness of the professional activities of employees and the consistency and reasonableness of the regulatory framework that they use.

This Master's thesis discloses a number of relevant issues. Much attention is paid on the development of the public service of Ukraine after having got the independence. As well, we have studied the influence of the cooperation of Ukraine with the European Union and the signing of the Association Agreement between them.

It's mentioned that Ukraine has to reorganize the key state institutions, as public service, towards the implementation of EU requirements. According to the positive marks by international and Ukrainian experts, the founding of e-government in Ukraine is one of the most effective reforms in terms of this multifold process.

As a conclusion, it's impossible not to insist that reforming the public service should be one of the priority tasks for the state in the coming years. Because it leads to successful fulfilment of the conditions of the Association Agreement between Ukraine and the European Union and promotes sustainable development of Ukraine.

Keywords: Ukraine, European Union, European integration, public service, public administration, e-government.